

Лисица и заякъ

Веднажъ Кума-лиса, като се разхождала изъ полето, срѣщнала страхливия заякъ.

— Трѣбва да ти е много мжчно, че никой не се бои отъ тебе, — рекла тя на заяка.

— Ба, пъкъ кой се бои и отъ тебе? — отговорилъ той.

— Всички се боятъ, — казала лисицата. — Само като ми видятъ дългата опашка, хората смѣтатъ, че съмъ вълкъ, и бѣгатъ, колкото имъ крака държатъ. А отъ тебе никой не бѣга.

— Да опитаме, — рекълъ заяка.

Затичали къмъ едно стадо овци, което почивало задъ една ограда. Заякътъ скочилъ всрѣдъ тѣхъ. Овцитѣ се уплашили и избѣгали.

— Браво! Разбрахъ, че имало по-страхливи отъ тебе, — рекла Кума-лиса.

На заяка станало драго и тѣй се ухилилъ, че горната му устна се пукнала.

Отъ тогава и до днесъ зайцитѣ иматъ пукната горна устна.

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“ брой, 5.